

esto, sepa que yo le reconozco el esfuerzo que han hecho pero usted ha dado con la clave, o sea, usted mismo ha dado con la clave: ahora falta la ley, falta la ley.

El equipo técnico de la *conselleria* está trabajando en la ley. Vamos a ver, el equipo técnico de la *conselleria* desde luego que tiene mi máximo respeto por toda la labor que han hecho en la *conselleria* en estos tres años, pero es que, vamos a ver, el equipo técnico de la *conselleria*, el 31 de mayo de 2016 ya había un anteproyecto de ley del sector público, lo presentó la exsecretaria autonómica; en octubre de 2016, la nueva secretaria autonómica, María José Mira, volvió a decirnos y a anunciarnos que estaba la ley ya preparada, estaba el borrador y demás; el año pasado, más o menos por estas fechas, incluso se filtró a la prensa parte de ese borrador de la ley, borrador al cual los diputados, por lo menos este diputado y otros compañeros, no tuvimos acceso más que por la prensa.

Entonces, claro, vamos a ver, luego, en enero del 2017, en una interpelación que le hice usted me dijo –es verdad, reconoció que había sido muy optimista, igual que ha dicho ahora–, dijo que iba a ser realista y que en los próximos meses presentarían el anteproyecto de ley del sector público.

Entonces, vamos a ver, estamos a 23 de mayo de 2018, y mi pregunta es que es muy sencilla (*soroll de papers*), y seguramente será la última vez que se lo pregunte ya en lo que queda de legislatura, pero, ¿en qué fase se encuentra esa reforma legal, que era un objetivo de 2016, y que encima ustedes dijeron en el seminario de Benicarló que era un objetivo cumplido? Pero es que no está cumplido. ¿Dónde está la ley? Es que va a hacer ya dos años, dentro de una semana hará dos años que la secretaria autonómica dijo, «es una primicia el esquema de la ley que ustedes tendrán (*inintel·ligible*) ... en estas Cortes».

Señor *conseller*, ¿dónde está la ley que regula el sector público? Y ahora sí que, ya le he dado mucho plazo, durante dos años interpelaciones, preguntas y demás, y le digo: denos por favor una fecha, más o menos aproximada, de cuándo se debatirá en este parlamento la ley del sector público.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor De Miguel.

Conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Senyoria, més clar no he pogut parlar, vosté ho pren com una autocrítica, doncs una autocrítica. Sí, senyor, plantejar-me del principi una cosa que ha resultat utòpica, que és començar per la llei. Hem començat pels fonaments, com les cases comencen pels fonaments i no per la teulada. Créiem que en la teulada..., els fonaments estaven bé i que només faltava la teulada, doncs no, faltaven els fonaments. I vàrem començar pels ciments, per les persones que hi treballen, pels recursos humans, i per això, primer que tot, hem tractat

de garantir una relació de confiança amb els sindicats sobre la base de la transparència i el diàleg per aconseguir un consens en matèria de personal.

En eixe sentit, ja vàrem arribar a un acord el 21 de juliol del 2016, per a la creació d'una comissió de diàleg social del sector públic instrumental de La Generalitat. Esta comissió –al nostre parer– és l'instrument adequat per aconseguir acords per a la seua composició paritària, de representants de l'administració de La Generalitat i de les organitzacions sindicals més representatives en el conjunt d'estes sector. Ja són diversos els fluids aconseguits.

Per exemple, el recolzament en la sol·licitud perquè s'elimine la taxa de reposició; instar les entitats a reduir el percentatge de llocs ocupats per persones de forma interina o amb caràcter temporal; requerir que sol·liciten l'autorització per a dur a terme les ofertes d'ocupació pública en la direcció general de pressupostos abans d'efectuar la convocatòria corresponent; o establir el criteri que estes convocatòries s'efectuen per concurs oposició, en compliment dels principis constitucionals d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat.

Així mateix, un nou acord recent, del 22 de març d'enguany, ha establert criteris generals d'aplicació a les ofertes públiques d'ocupació pel que fa a la convocatòria de places i a la reserva per a persones amb diversitat funcional, els processos de promoció interna i la resta de processos selectius per a les cobertures de personal i els òrgans tècnics de selecció.

En definitiva, senyoria, este Consell no vol fer una llei del sector públic que siga el principi d'allò que després mai es porta a la realitat, per molt que ens diga una llei, com ha passat en el passat. És tot el contrari. Volem sobretot ordenar la realitat i fer-ho bé, amb consens, amb consens sindical, amb consens dels treballadors i, després, portar eixe ordre ja bàsicament aconseguit i consensuat a l'àmbit de la codificació normativa.

¿Què vol dir això? Que segurament, abans que acabe la legislatura, este govern podrà manifestar l'ordenació global en base al treball fet durant quatre anys –durant tres anys en este moment– i, a partir d'eixe treball, des dels fonaments poder presentar la casa amb teulada.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Passem ara a la pregunta 1.214, que formula la diputada Fabiola Meco, del Grup Parlamentari Podemos-Podem, a la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Senyora Meco, quan vullga.

La senyora Meco Tébar:

Bona vesprada, consellera.

Que los centros de recepción y acogida de niños y adolescentes están saturados es una realidad, pero no es algo que lamentar de este Consell. Desgraciadamente, lo han estado sin importarles durante veinte años en los que las señorías del Partido Popular lo pudieron todo y no hicieron nada por la infancia tutelada.

Bueno, realmente sí que hicieron. De ello nos estamos desayunando con detenciones, imputaciones y sentencias, algunas ya firmes, que nos hablan de a qué se dedicaron durante todo ese tiempo. Insuperable, señoría.

Pero, señora Oltra, en positivo, le pregunto esta tarde por cuestiones que le conciernen y que me preocupan, por eso quiero saber cómo se avanza.

En mi recorrido por todos los centros de menores de titularidad pública, una de mis preguntas siempre era si se superan o no las ratios de menor por centro, las edades de los residentes y las relaciones de parentesco en el caso de existir, si existían.

En muchos de los centros de protección, los responsables afirmaban estar por debajo de las ratios límite. Es cierto que no mucho; en la mayor parte de los casos, entre cinco y diez plazas, lo que ciertamente nos habla de ese sistema saturado por el poco margen de reacción que existe con esas plazas mínimas.

Pero la saturación también se provoca, como usted bien sabe, cuando la ratio de profesionales que existen en ellos no es la adecuada para atender a esa infancia y adolescencia.

Me preocupa, señora Oltra, y por eso esta pregunta, porque celebro que usted haya afrontado desde su *conselleria* un nuevo modelo de acogimiento residencial. Lo cierto es que ese incremento de profesionales y los perfiles complementarios que son necesarios no han llegado aún a esos centros. Un nuevo modelo que, como bien dice el Síndic de Greuges, habrá que evaluar cuando este implementado en su conjunto.

Señora Oltra, me preocupan los tiempos, por eso le pregunto: ¿para cuándo estará prevista la incorporación definitiva de todos esos profesionales, particularmente de los psicólogos? ¿Cuál será la estrategia a seguir? ¿Por dónde van ustedes a empezar? Y, ¿con arreglo a qué criterios van a establecer la prioridad?

Y es que, como usted bien sabe, las ratios actuales, las de los profesionales por menor, condicionan o deberían condicionar también, y de qué manera, la política de ingresos y derivaciones de esa infancia y adolescencia.

Porque en todo este tiempo también he podido apreciar que los perfiles de los menores requieren de profesionales determinados, con habilidades, con formación específica y, sobre todo, con muchas horas de experiencia. Me lo han referido estos profesionales, reivindicando la necesidad de apoyo y de formación especializada en determinadas problemáticas, que es mayor –y lo digo con tristeza– en los centros de gestión privada.

Señora Oltra, usted sabe como yo que no es igual un menor con adicciones, que niñas o niños con patologías mentales, que un menor que se autolesiona, o que niñas o niños o

adolescentes víctimas de abuso o maltrato, o por el contrario maltratadores, que también los hay.

No es igual, ni da igual mezclar los perfiles, sobre todo si no se cuenta con profesionales suficientes. He estado en centros donde el ingreso de nuevos adolescentes ha puesto en jaque los avances conseguidos con esfuerzo y trabajo continuado por educadores y directoras de los centros. En ocasiones, porque la infancia que reside en ellos los emula; en otras, porque los adolescentes residentes involucionan. Son edades complejas, son esponjas, son vulnerables, son aprendices, y se miran como modelos, también en lo bueno, y ejemplos también los hay, también me los cuentan.

Y la pregunta ante esta cuestión es obvia, señora *consellera*: ¿cómo vela usted por el interés del menor en la política de ingreso y derivación en los centros de niñas, niños y adolescentes de la Comunitat Valenciana? ¿Qué criterios se pondrán respecto de esos ingresos en los centros de menores?

Señora Oltra, ¿van a destinarse recursos para la formación de profesionales de los centros públicos de titularidad pública, de gestión pública o incluso mixta? Y lo que supondría el avance de los avances, que tampoco ellos hicieron durante veinte años de gobierno, señoría. ¿Va a evaluar usted las políticas que implemente en materia de infancia y adolescencia? Si no ha empezado a hacerlo ya, señora Oltra, hágalo. Aprenda de todos los errores que ellos conscientemente cometieron.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Meco.

Vicepresidenta..., quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítics Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora Meco. No només per la pregunta, sinó també... (*Veus*)

La senyora vicepresidenta primera:

Vale.

Señor Castelló, por favor, vamos a dejar que la vicepresidenta conteste. Vamos a dejar que conteste la vicepresidenta.

Quan vullga, vicepresidenta. Quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítics Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora Meco, no només per la pregunta, sinó perquè vosté s'ha pres molt seriosament esta qüestió, i me consta que vosté va als centres, que s'interessa, que fa un treball exhaustiu, com s'espera d'una diputada d'esta casa, i això honra, per descomptat, el seu treball i també ens ajuda a nosaltres.

Mire, vosté ha fet a muntó de preguntes en una. No vaig a poder contestar-li. M'he pres la molèstia per dur-li per escrit més detalladament el que no vaig a poder dir-li oralment. Si li pareix bé, ara després li ho passe i tindrà més informació més detallada.

Mire, quant el que dia de les actuacions..., el que pregunta sobre les actuacions de protecció, òbviament el sistema el que aborda són tres qüestions: prevenció, protecció i reparació de risc; l'exercici de la guarda quan s'ha de fer, i l'assumpció de la tutela per ministeri de la llei quan aixina se determina.

En tot cas, sempre s'inicia quan n'hi ha una proposta per part del serveis socials, municipals... S'inicia un procés d'intervenció que sempre té en compte l'interés superior del xiquet, xiqueta o adolescent.

¿Quins criteris –pregunta vosté– es ponderen? Mire, la informació que el personal professional pondera i que valora prèviament a l'ingrés és: l'edat i el gènere de la persona menor d'edat o les persones menors d'edat si se tracta de grup de germans o germanes; el motiu de l'ingrés, és a dir, quin és el motiu del desemparament; situació legal del xiquet o xiqueta i temporalització de la mesura; dades familiars més significatives, que poden ser de tot tipus, però és conèixer sobretot les dades prèvies de la criança; característiques comportamentals més significatives –vosté ho dia, n'hi ha molta casuística–; estat general de salut, que també és un ampli abast, i després, la remissió a l'equip social de base i professional de la unitat de recepció de referència per a treballar de forma coordinada.

Igualment s'avalua el recorregut institucional. Perquè hi ha vegades que són xiquets que tenen reingressos, o xiquetes o xiquetes en què ha fracassat un procés d'acollida familiar i, aleshores, això també s'ha d'avaluar. Amb tot això se fa una *(inoïble)* ...

Vosté sap que el nou model residencial no només ha de vore amb les ràtios o els centres, també ha de vore que nosaltres hem volgut posar en el centre als xiquets i xiquetes, que cadascú tinga un itinerari individual, que cada un tinga un expedient on les qüestions més significatives de la seua vida se tinguen en compte.

És més, amb el nou model el que estem volent és que els xiquets i xiquetes també siguen protagonistes d'eixe propi procés. Se'ls escolte, s'escolten els seus anhels, les seues queixes, les seues frustracions. Cosa que abans no passava, perquè el que volem és que puguen sentir-se protagonistes i participis del seu procés de maduració, perquè també això és una garantia d'èxit.

Diu que si se té en compte l'opinió dels centres i el perfils. Òbviament, n'hi ha una comissió tècnica competent per a això, que formula la proposta de resolució definitiva i se té en compte, clar que sí, als professionals o als servicis que

puguen aportar informació rellevant. No només dels centres de derivació; també, dels centres municipals dels serveis socials –d'on probablement hagen sigut derivats–, dels SEAFI, dels centres d'atenció a la infància i l'adolescència i de les entitats de seguiment d'acolliment familiar, etcètera.

¿Com es vetla per l'interés del menor? Doncs complint les garanties determinades per la normativa actual: la protecció del dret a la vida, supervivència i desenvolupament; la consideració dels desitjos, sentiments i opinions dels xiquets; la conveniència que la seua vida i desenvolupament tinga lloc que en un entorn familiar adequat preferentment i lliure de violència; la preservació de la identitat, cultura i religió, conviccions, orientació, identitat sexual o idioma –perquè també tenim diversitat de tot tipus en els centres.

I també els criteris ponderats: l'edat i maduresa; la garantia de la seua igualtat o no-discriminació; l'irreversible efecte del transcurs del temps en el seu desenvolupament; l'estabilitat de les solucions; la preparació del trànsit a l'edat adulta i a la vida independent quan estem parlant ja d'adolescents a partir dels setze anys, i per a això també tenim recursos d'emancipació, on des dels setze als vint-i-tres anys poden estar estos xiquets primer, i després en eixe trànsit a la vida adulta.

Quant a la formació, és la primera volta que s'ha implementat un pla de formació per a les persones professionals. Sap vosté que hem augmentat els professionals en un 60%. Els centres que ja tenen el nou model residencial, ja ho tenen...

La senyora vicepresidenta primera:

Vicepresidenta...

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Acabe en una frase.

Quant als temps, mire, la nova llei de contractes el que ha fet és truncar totes aquelles contractacions que estaven en marxa. Per tant, el que anem a optar és perquè la resta de centres que no han entrat en el nou model, ho facen a través del concert que esperem tindre al llarg del 2018. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies.

Passem a la pregunta 1.462, que formula el diputat Daniel Geffner, també a la vicepresidenta del Consell.

Senyor Geffner.

El senyor Geffner Sclarsky:

Gracias.